

úřadem atd., mimo to odstupuje mu krajský soud v Č. Budějovicích podání tak došla k vyřízení. Ani z tohoto důvodu nemůže usnesení to obstatí, nýbrž bude na zemském soudu civilním v Praze, by teprve u vyřízení těchto návrhů uvážil, který soud je příslušným k rozhodnutí o nich podle obecných pravidel, a podle toho zařídil další ve smyslu §u 15 zákona, t. j. vyřídil je sám, bude-li příslušným podle obecných předpisů j. n., ne však na základě zrušeného usnesení nebo jako bývalý soud svěřenský, nebo postoupil je příslušnému soudu. Z důvodů shora vytčených nemůže nadále trvat ani usnesení rekursního soudu, uznávající k řízení těchto věcí jiný soud za obecně příslušný, aniž k usnesení tomu dán byl podnět potřebou věc dále vyříditi anebo v ní jednati. Zrušením obou usnesení bylo proto zabráněno důsledkům, jež by mohly v jiných případech býti dovozeny z toho, že určitý soud byl uznán příslušným k řízení věci substitučních zvláštním usnesením již předem bez jednání ve věci anebo jejího vyřízení.

Čís. 5481.

Na právo k výkonu myslivosti v Čechách lze vésti exekuci nejen vnucenou správou, nýbrž po případě i vnucenou dražbou.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, R I 913/25.)

Soud prvního stolu povolil vymáhajícímu věřiteli zpeněžení výkonu honebních práv dlužníku v honitbách honebních společenstev ve V. v Ch. a v Č. v Čechách příslušejících a usnesením ze dne 9. května 1925 zabavených veřejnou dražbou na základě vymáhajícím věřitelem předložených dražebních podmínek, jež schválil a uložil soudní kanceláři, by veřejnou dražbu co nejdříve po pravomoci usnesení provedla. Důvody: Dle exekučního řádu zpeněžení honebních práv jako práv majetkových má se státi po slyšení stran z pravidla vnucenou správou (§§ 331, 332 a 334 ex. ř.); zpeněžení prodejem lze povolití toliko, když jiný způsob zpeněžení vůbec nelze provést nebo s nepoměrně vysokým nákladem (§ 332 ex. ř.). Vymáhající věřitel žádal o zpeněžení honebních práv dlužníku příslušejících veřejnou dražbou dle dražebních podmínek, jež předložil. Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že vnucená správa zabavených honebních práv by neposkytla žádného čistého výnosu, zejména z toho důvodu, že pachtovné jest z výtěžku dle §u 336 ex. ř. předem zaplatiti, bylo povoleno zpeněžení jich veřejnou dražbou a to dle podmínek vymáhající stranou předložených, proti nimž nebyly podány námitky. Rekursní soud zamítl návrh, by povolen byl prodej veřejnou dražbou výnosu nájemních honebních práv povinného. Důvody: Dlužník napadá usnesení prvního soudu z toho důvodu, že prodej spachtovaného práva honebního jako práva subjektivního jest nepřípustným, a, kdyby i dražba byla přípustnou, musil by vymáhající věřitel předem prokázati, že jiné zpeněžení, než prodejem nedalo se provést, a mimo to, že dražební podmínky nemohou býti schváleny bez účastenství interesovaných honebních společenstev, jež by mohly utrpěti prodejem honebních práv škodu, a nebylo v dražebních podmínkách ustanoveno, co se má státi s jistotou povinného, a zda má i kupitel složit

jistotu. Nelze souhlasiti s názorem stěžovatele, že v dražebních podmínkách mělo býti ustanoveno o jistotě, neboť dražba nemůže upravit poměr, založený mezi honebními společenstvy a povinným spachtováním honitby, jí má se založený poměr pachtem zciziti. Přes to nelze upříti stížnosti důvodnosti. Příslušnými slouvy pachtovními převzal povinný od honebních společenstev ve V., v Č. a Ch. výkon práva myslivosti (§ 6 (1) zákona o myslivosti ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák.). Jak se má práva myslivosti užívati, posuzovati dlužno dle zákona honebního (druhá věta §u 1), obsahuje proto honební zákon hlavně předpisy, upravující výkon práva honebního, kteréž předpisy, stanovící četná obmezení výkonu práva honebního v zájmu veřejném, náležejí právu veřejnému. Při úpravě výkonu honebního práva hrály značnou roli prvky veřejnoprávní, neboť jde v prvé řadě o to, by bylo zabráněno vyplnění revíru. Proto také zákon v §u 6 při výkonu práva myslivosti společenstvy samými ustanovuje jisté záruky, za kterých společenstva sama mohou myslivost vykonávati; činí-li se tak při provozování myslivosti společenstvy znalci, tím spíše dlužno opatrně postupovati při pronajmutí honitby, kdy zajisté nebezpečí vybití revíru je tím větší. Aby toto nebezpečí bylo co možno nejmenším, má společenstvo možnost úpravou dražebních podmínek, po případě výhradou schválení vydražitele tomuto nebezpečí čeliti. Za takových záruk vydražil výkon myslivosti povinný a, kdyby byla přípustnou dražba jím spachtovaného výkonu, musilo by se to provésti zřejmě na podatele nejvyšší podání činícího, aniž by společenstva měla možnost odepříti schválení vydražitele a tím by obmezení daná ve veřejném zájmu byla zmařena. Jest sice pravda, že dle §u 442 obč. zák. nabyvatel nenabude více práv, než měl postupitel, než to týká se práva samotného, výkon jeho však může se různě prováděti dle osoby nabyvatele. Z tohoto důvodu jest veřejná dražba výkonu práva myslivosti povinnému v základě pachtovních smluv přináležejícího nepřipustnou a možno tyto výkony, směřující ku brání požitků ze spachtovaných honiteb, zpeněžití jedině vnucenou správou, jak ustanovuje § 334 ex. ř.; zda tato povede k cíli bude možno jedině posouditi při jejím provádění. Vyhověno proto stížnosti povinného (viz honební zákon od Dra Karla Stehlíčka z r. 1907 str. 10) a napadené usnesení změněno v ten způsob, že návrh vymáhajících věřitelů, aby povoleno bylo zpeněžení zabaveného výkonu honebních práv příslušejícího povinnému k honitbám v obcích V., Ch. a Č. byl zamítnut.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Způsob zpeněžení zabavených pachtovních práv k výkonu honitby není ustanovením §u 334 ex. ř. omezen pouze na vnucenou správu, nýbrž lze za podmínek §u 340 ex. ř. povolit i propachtování těchto práv veřejnou dražbou. Tento způsob zpeněžení neodporuje předpisům zákona o myslivosti pro Čechy ze dne 1. července 1866, čís. 49 z. zák., neboť podle ustanovení §u 6 tohoto zákona lze provésti propachtování honitby honebním společenstvem veřejnou dražbou a osoba pachtýře není nikterak závislou na schválení honebního společenstva, ježto zákon v §u 18 druhý odstavec uznává každého vydražitele za pachtýře, jen když

vyhovuje podmínkám §§ 15 a 28 zákona o myslivosti. Právo k honitbě nelpí na určité osobě a lze proto výkon jeho na jiné osoby převést, což děje se pravidelně po uplynutí pachtovní doby společenstvem ať z volné ruky, nebo dobrovolnou dražbou a není zákonné překážky, by nebylo i exekučně dražbou zpeněženo, poněvadž jako právo majetkové je předmětem exekuce (§ 331 ex. ř.). Vymáhající věřitelkou předložené a soudně již schválené dražební podmínky ukládají ostatně vydražiteli jako novému pachtýři stejné závazky, jaké měl dosud povinný a nenastanou ani v právním poměru jeho k honebnímu společenstvu změny. Poukaz rekursního soudu na ustanovení Šu 6 zákona o myslivosti, podle něhož honební společenstvo smí vykonávat myslivost pro sebe jen zvláštními přísežnými odborníky myslivosti, nehodí se na tento případ a mylným jest jeho názor, že exekuční dražbou práv k honitbě by byla odňata honebnímu společenstvu možnost, schváliti vydražitele, ježto přehlíží, že zákon o myslivosti v § 18 druhý odstavec uznává za pachtýře každého vydražitele za podmínek shora vytčených bez ohledu na schválení společenstvem. Mylným jest i mínění rekursního soudu, že exekuční zpeněžení dlužníkových práv k výkonu myslivosti nelze provést jinak než vnučenou správou (§ 334 ex. ř.), neboť tato jest sice pravidelným a prakticky nejčastěji vhodným způsobem zpeněžení. Zákon nevylučuje však nikterak i propachtování práv veřejnou dražbou, zvláště když vnučenou správou by vznikly značné náklady, které by činily výtěžek její pochybným, což právě v tomto případě první soud zjistil (§§ 332 a 340 ex. ř.).

Čís. 5482.

Usnesení trestního soudu, jímž bylo vzhledem k zastavení trestního řízení dle Šu 90 tr. ř. uloženo uschovateli věcí, jichž se trestní řízení týkalo, by je vydal tomu, proti němuž bylo vedeno trestní řízení, není exekučním titulem ve smyslu Šu 1 čís. 8 ex. ř., na základě něhož by mohla býti vedena exekuce proti uschovateli na vydání věcí.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, R I 973/25.)

K oznámení Martina L-a ze dne 30. května 1924, že Josef E. zpro-
nevěřil mu koně s postrojem a vůz, bylo zahájeno přípravné trestní vy-
hledávání a usnesením ze dne 30. května 1924 nařízeno zabavení koně
a vozu a jejich předání Martinu L-ovi, jako zatímnímu uschovateli až
do skončení trestní věci. Na návrh státního zastupitelstva bylo usnesením
prvého soudu ze dne 1. září 1924 případné vyhledávání podle Šu 90 tr. ř.
zastaveno a na návrh Josefa E-a ze dne 1. října 1924 bylo v téže trestní
věci, již zastavené, prvním soudem dne 2. října 1924 vydáno usnesení,
kterým byl Martin L. jako prozatímní uschovatel svého úřadu sprostěn
a uloženo mu, by koně a vůz vrátil Josefu E-ovi. Ježto Martin L. tak ne-
učinil, vedl proti němu Josef E. na základě usnesení trestního soudu ze
dne 2. října 1924 exekuci na vydání koně s postrojem a vozu. Soud
p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh
zamítl. D ů v o d y: Exekučním titulem podle exekučního řádu jsou podle
Šu 1 čís. 8 ex. ř. také právoplatné nálezy trestních soudů, které vydány